

weten wat die stem zei, ja, of het wel een stem was en van wien, dan moesten ze zich vervoegen aan het door Christus aangegeven adres.

Zoo zagen we dus iets van den rijkdom der pinksterlekenen. De teekenen zeggen alleen iets, ja, alles aan degenen, die geloovig en heilbegeerig om de verklaring vragen aan hen, die deze alleen geven kunnen en mogen. Er wordt geloof gevraagd. En wie weigert om de verklaring der teekenen te vragen? Die openbaart zijn verharding. Het is als in het leven van den Heiland, toen Hij in gelijkenissen tot hen spreken moest. Maar dat was niet best. Dat was bittere noodzaak. Zijn masjaal doet altijd pijn. Maar die is heilzaam voor wie geloovig de betekenis van de raadselwoorden vragen gaat aan Hem, die ze sprak. Zoo is het ook met de raadselteekenen op den Pinksterdag. Zij doen pijn en dat moet ook. En wie de taal der raadselteekenen verstaan wil, richt zich tot het adres der kerk. En ieder weet waar de kerk te vinden is, zij is zelf door een teeken aangewezen, want het teeken van de vurige tong is alleen bij de discipelen van Jezus den Nazarener. En het geluid vervulde het huis, waar Zij zaten en niet het huis Gods, den tempel of weet ik van ander huis of paleis. En dan kan ieder, die wil aan de weet komen, dat Jezus is de Christus.

Alleen maar, de kerk is verloren als zij steeds maar vragen zou om herhaling van de teekenen. Gods teekenen zijn maar éénmaal. Niet voor herhaling vatbaar. Hier is geen grootsch opgezette reclame. Dan zou er alle reden zijn om de campagne te herhalen. Want de menschen raken aardig in de war met al die zoogenaamde kerken. Het ware wel gemakkelijk, wanneer de één of andere kerk zoo'n teeken kreeg ter demonstratie, dat zij alleen de ware kerk is, het eenig wetlige en gehoorzame instituut. Maar daar is geen sprake van. Hieraan is de kerk van Christus kenbaar in deze wereld, dat zij het Woord bedient. En dan zuiver. Want de notie der kerk zijn lang niet overal. In Jeruzalem waren ze alleen bij de apostelen. Daar is het kerkelijk instituut en niet in de synagoge of in den tempel. En zoo kan een ieder uitmaken, waar vandaag Christus Zijn kerk vergadert. Laat de menschen luisteren naar het woord. Het gaat op Pinkster om het Woord der Kerk, dat is om het Woord van den Christus. Zalig is hij, die daaraan niet geërgerd wordt.

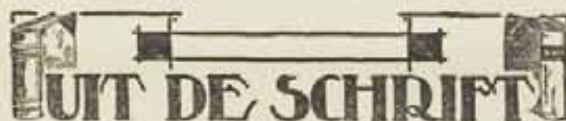
Niet geërgerd. Want het is sinds dien eersten kerkdag steeds maar hetzelfde gebleven met die kerk van Christus. De werkmethode van Christus en van Zijn Geest is die van de gehoorzame Woordbediening, van de zuivere prediking. De Woorddienst is het allesbeheerschende in deze wereld. En dat troost ons. Voor allen arbeid der kerk. Wee der kerk, wanneer ze onverstanebare klanken uitstooten gaat. Laat zij het Woord hardop en duidelijk laten hooren. Zij zwijge niet.

En voor de zending is het ook al een dag van goede boodschap. Klanken maken geen mensch zalig. Want heidenen van allerlei slag meenen door den klank der woorden de zaligheid te kunnen verkrijgen. Maar ze vergissen zich deerlijk. Het gaat om het Woord des geloofs. En daarom is dit de rijkdom van het Pinksterfeest, dat de teekenen niet herhaald behoeven te worden. Want de Geest is maar eenmaal gekomen, ja, wanneer Hij op en neder ging van de aarde naar den hemel en van den hemel naar de aarde, dan was het wel noodig, dat de teekenen herhaald werden. Maar nu niet, alle werk van Christus is niet voor herhaling vatbaar. En daarom zeg niet, dat uw Pinksterfeest van het jaar onzes Heeren en Zaligmakers Jezus Christus 1940 zoo arm is en ge zoo behoefte hebt aan een teeken. Bedroeft den Heiligen Geest niet. Want nabij u is het woord, in uwen mond en in uw hart. Dit is het Woord des geloofs, dat ook vandaag gepredikt is.

Loof Christus voor het schoone proza van Zijn Kerk.

Capelle-Y.

D. K. WIELENGA.

De apologie van de Pinksterkerk.

Want U komt de belofte toe en Uwen kinderen... Hand. 2: 39a.

Petrus, de fijne apologet van het Pinksterfeest, heeft eerst het Pinksterfeit verklaard. Dit is nu de dag van het nieuwe verbond. De dag, waarop aanvangt de verheerlijking van de erfgenamen der belofte, reeds aan Abraham gegeven. God, de Heere, heeft iets nieuws gemaakt. Hier zijn nu de krachten des onvergankelijken levens, de schoone Geestesgaven, waaruit, naar Zijn belofte, opbloeien zal de glorie van het eeuwige leven. Maar deze dag van het nieuwe verbond staat onlosmakelijk in verband met Jezus van Nazareth, den Gekruisigde. Dit is nu tevens Zijn dag. Hij heeft hier deze levensbronnen geopend. Hij, Dien zij gekruisigd hebben, maar Dien God heeft opgewekt en heeft verheerlijkt. Hij heeft door het openen van deze levensbronnen bewezen te zijn de Christus, de Gezalftde.

Zij moeten dus van nu aan hier zijn in deze gemeente van den nieuwen dag, want hier in dit Israël van den volheidstijd staan nu de stroomen vroolijk te zingen, de handen klappend naar omhoog. Hier is de glorie van den eindtijd, waar men vergaderd is in den Naam van Jezus Christus. Hier is nu gekomen de woonstede Gods in den Geest. En in dezen geestelijken tempel ontspringen nu de stroomen des levens en voor Israël en voor de gansche wereld.

Zij moeten zich dus bekeeren. En dat wil zeggen: zij moeten het kruis herroepen, den Heere Jezus aannemen als Vorst des levens, en zich door den doop laten inlijven in dezen geestelijken tempel. Want hier moeten zij nu zijn, zullen zij mede-erfgenamen des levens worden, en mede-deelgenooten van de glorie van het verbond der genade. Hier is nu het heil, dat daard in 'trond verheugt.

Er is hier dus een overgang. Een keerpunt. Een adresverandering. Maar die overgang is wetlig en dat keerpunt is zuiver en de adresverandering is verantwoord. Want het is hier alles vervulling. Er zijn wel nieuwe levensstroomen gaan stroomen, maar wie goed ziet, bemerkt, dat het nog is de oude bron, reeds in het Oude Verbond geopend, en reeds verblijvend de tenten van Abraham. De oude bron, maar thans zoo diep aangeboord door Jezus Christus, dat haar levensstroomen nu springen tot in het eeuwige leven. Er is wel een nieuw fundament, maar wie toekijkt ontdekt, dat het nog het oude is, reeds in het Oude Verbond gelegd, n.l. de gerechtigheid, die uit het geloof is. Maar dat oude fundament heeft nu zijn eeuwige vastheid ontvangen, zoodat er thans op gebouwd kan worden de woonstede Gods in den Geest. Er zijn nieuwe beloften, maar wie luisteren kan hoort, dat zij de volmaking der oude zijn, die thans in Jezus Christus ja en amen zijn, zoodat hun rechtsgeldigheid nu voor eeuwig vastligt. Het is alles nieuw verbond. Maar nieuw verbond beteekent geen breuk met het verleden. Neen, het is nog altijd de oude stroom des heils, zich thans verbreedend en verdiepend tot een wereldstroom, waaruit voor alle erfgenamen en voor het gansche creatuur opbloeit de glorie van het eeuwige leven.

En dat het hier alles vervulling is, dat bewijst zich nu uit het verbondsstatuut, reeds onder de oude bedeeeling afgekondigd: „Ik ben Uw God en de God van Uw zaad. Hier is geen secte opgestaan, of een groep nieuwlichters. Hier maakt zich het nieuwe op wetlige wijze los van het oude. Deze Pinksterkerk heeft een schoone apologie: „Wij zijn alleen maar vervulling“. De continuïteit van oud en nieuw verbond, als tenslotte één verbond der genade, bewijst zich hier voor aller ooren uit de proclamatie van het verbondsstatuut: „Voor de geloovigen en hun zaad“.

Zoo treedt de Pinksterkerk zuiver naar voren. Zij heeft haar middaguur beleefd door Christus' komen in den Geest. Zij heeft op dit middaguur haar morgen uur niet verloochend. Zij geeft onmiddellijk den vervulden zegen van Abraham door aan „Abraham en zijn zaad“ en aan de zoovel „als de Heere, onze God, er toe roepen zal“. En zoo zoekt zij nu, haar kerkdeuren wijd openwerpend voor allen, die gelooven, ook haar avond uur, om als het Israël in den Geest breed en universeel de glorie van dit genadeverbond te verwachten uit den Geest. Die in haar woont.

Wij willen hier in de Pinksterkerk de kerkboeken wel openleggen. Het verleden is transparant. Hier staat het al: „Erfgenamen der belofte eenmaal aan Abraham en zijn zaad gegeven, en thans ja en amen in Jezus Christus“. Het heden is ook een open boek. Het is alles te controleren: „Volhardende bij de leer der apostelen, de leer van het éne verbond der genade“. Ook de toekomstverwachting is duidelijk geformuleerd: „Verwachtende de verheerlijking uit den Geest, als de groote gave van dit verbond der genade.“

Zet dus op het Pinksterfeest de una sancta niet in de nevelen. Zij zelf is niet uit nevelen opgekomen. Luister maar naar haar eersten apologet, door den Geest gedreven.

II.

v. d. B.

DE SCHEURING IN AMERIKA. Nieuwe reeks. (I.)

Hervatting.

Zeer tot mijn spijt was ik genooddaakt, mijn artikelen inzake Amerika en de „gemeene-gratie-kwestie“ gedurende eenigen tijd te onderbreken. Er was in Nederland zoo veel te doen, dat onze amerikaanse lezers het me zullen vergeven, als ik een tijdlang de beschikbare ruimte allereerst daarvoor inruimde. Het kon niet anders.

Thans hopen we verder te gaan met onze bespreking der bekende gemeene-gratie-kwestie in Amerika.

We zullen den draad opnemen, waar het thans

billijk is, n.l. bij het referaat, dat ds G. Hoeksema¹⁾ hield te Grand Rapids, en dat ik met groote belangstelling aanhoorde, en publiceerde in „De Reformatie“ (12 Mei '39 en volgende nummers).

We hebben ter wille van ds D. Zwier, vertrouwende dat ook ds Hoeksema het goed zou vinden, bij wijze van intermezzo, eerst antwoord gegeven op een zeer concrete vraag, door dezen aan ons blad gesteld. De Zwier heeft daarop weer gereageerd in „De Wachter“ (amerikaansch orgaan). Ten deele hebben we dit antwoord gelezen, en ons een beetje bedroefd, toen we in zijn betoog ergens stuitten op een bewering, ongeveer in dezen trant, dat ik dit of dat schreef om ds Zwier „in het nauw te brengen“. Ik dacht, dat ik voldeed aan een verzoek zijnerzijds; als ik op een gestelde vraag precies mijn meening zeg, is dat dan om een „tegenstander“ in het nauw te brengen? Was de vraag soms zoo bedoeld? Ik meende: niet.

Intusschen, we zullen er maar niet boos om worden, en beloven ds Zwier, later nog op zijn opmerkingen terug te komen. Want ook wij hopen nog steeds, dat rustige argumentatie bij het komende²⁾ geslacht meer helpt dan allerlei partijdige frontvorming, een ziekte, waaraan helaas ook meer dan één penvoerder aan den overkant blijkt te laboreeren. De Zwier moet evenwel nog wat geduld hebben; want anders zou ds Hoeksema met recht kunnen klagen, dat ik mijn belofte niet hield.

En de Nederlandsche lezers dan?

Schrijven we dus voor amerikaansche lezers?

Ja zeker; maar ook voor onze nederlandsche, die we geen oogenblik hopen te vergeten. Ook in Nederland — men weet het wel — heeft men de „algemeene genade“ aan de orde gesteld; en ook hier is een toon beluisterd, die, werd hij algemeen, een onzalige breuk zou slaan, even verschrikkelijk in de gevolgen, als waaronder het gereformeerde leven in Amerika nog steeds zucht. We hopen dus Nederland niet te vergeten. Ten gerieve van onze lezers zullen we het bezwaar van vervolgartikelen ondervangen, door telkens nieuwe kopjes in onze reeks in te voegen.

Zijn de „kleine overblijfselen“ en het „licht der natuur“ vruchten van werkelijke genade?

Het zal niemand verwonderen, dat we onze hervatting van de reeks laten beginnen bij de zooeven gestelde vraag. Immers, nadat we eerst ds Zwier op zijn vraag aangaande „punt 1“ van de synode van Kalamazoo hebben geantwoord, komt nu vanzelf punt 2 aan de orde. Dat tweede punt luidt aldus:

„Aangaande het tweede punt, rakende de beteugeling der zonde in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving, verklaart de Synode dat er volgens Schrift en Confessie zulk een beteugeling der zonde is. Dit blijkt duidelijk uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, Art. 13 en 36, waar geleerd wordt, dat God door de algemeene werkingen Zijns Geestes, zonder het hart te vernieuwen, de zonde in haar onverhinderd uitbreken beteugelt, waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Geref. theologie bovendien blijkt, dat onze Geref. vaders van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan.“

Het schijnt ons buitengewoon jammer, dat de synode van Kalamazoo zich zoo heeft uitgedrukt.

Waarom?

Soms hierom, dat zij een beteugeling der zonde predikt?

Welneen daáárom niet. Aan het feit van die beteugeling geloofte ieder gereformeerde. Ook ds Hoeksema geloofte er aan, zie „Ref.“ 16 Juni '39, bl. 291, kolom 1, en 30 Juni '39, bl. 307, kolom 1, punt 7, „de zonde, gebonden in den toom van Gods voorzienigheid“.

Neen, er zijn twee andere redenen, waarom ik deze tweede uitspraak van Kalamazoo betreurt, en ze, zoo als ze daar ligt, zeker niet onderteekenen, noch docceeren zou aan studenten of, ware ik predikant, aan catechisanten.

De eerste reden is deze: dat de synode die beteugeling der zonde heeft gerangschikt onder het hoofdstuk algemeene genade. Al staat dat niet letterlijk boven de drie punten, en al is ook later door de synode uitgesproken, dat die algemeene-genade-kwestie nog zeer dringend behoefte heeft aan serieuze bestudeering (wat kwam er sinds van terecht?) toch is er telkens (b.v. art. 124) nog sprake van een „Rapport der Commissie van Prae-advies in re (inzake) Algemeene Genade“. De Hoeksema heeft volkomen gelijk, als hij verklaart, dat de studie over de algemeene genade in feite toch maar gebonden is aan de drie punten. Het tweeslachtige standpunt, waarbij den éénen keer gezegd wordt: „'t staat er niet met zoo veel woorden, dat die beteugeling der zonde genade is“, en den anderen keer: „punt 2, rakende die beteugeling, staat toch maar aangediend als een punt-van-besluit inzake algemeene genade“, wrekt zich. De kerk moet niet te veel, maar in het weinige toch steeds precies spreken. Als men mij zou willen voorleggen de formule: „bruine boonen zijn een nuttig voedsel“, en men zou mij vragen, dat te onderteekenen, zou ik zeggen: niet genoeg. Maar als men te voren dat bruine-boonen-punt zou hebben gerubriceerd onder het hoofdstuk: „Nuttige vogelssoorten“, dan zou ik weigeren, te teekenen.

Een kerk, die een bepaald conflict eerklijk berechten wil, moet geen waarheden constateeren over punten,

die da
n —
brach
terdeg
hedem
waari
teerd
dan m
De
daar
eigen
Ze ka
gische
onnau
tegen
voore
auteu
hun b
ning g
en be
wat v
precie
vissch
bate
andere
De
lating
We ko
daarm

De
spreke
de „o
wordt

de
nu
II
Dr

di
ge
be
En

ge
ee
Ge

Men
in syn
Mastri
gero)
toogen
tigh
scheid
meren
A. Ku

no
ej
zij

Men
kunnen
gerec
waard.
zin“, e
van ov
Of
engere
we spr
Thans
goed d
weersp

Wat
men v
„nati
ook in
Leerreg
het wo
gebrac
Nu
waren,
aandac
„geme
§ 5. O
versch
onze
het lie
„geme
zoo iet
deze le
synode,
logen v
evenzee
van pr
Intus
Leerreg
mons
voor h
ter Do
heel w
Zelfs
eeuwen
stuk in
sche ge
juist 6